

Régi álmok éledhetnek újjá

2021 március 29. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Nagy álom törne össze az unió megsz?nésével, de...

A quo vadis, unió, quo vadis, Európa? kérdése egyre többször merül fel az európai közvéleményben, különös tekintettel arra, hogy a jelenlegi, Ursula von der Leyen által (nem) vezetett bizottság látványos cs?döt mondott a pandémia elleni, uniós szint? oltás megszervezésében. S?t, a bizottság vakcinákkal kapcsolatos, meglehet?sen gyanús impotenciája egyenesen botrány.

Ez a kudarc azonban csak a jéghegy csúcsa, hiszen az uniót mint nemzetek szövetségét már évek óta számos törésvonal osztja és bontja meg. Ilyen többek között a világnézeti-ideológiai szembenállás (globalista liberalizmus versus nemzeti konzervativizmus), ilyen a migráció kezelésében és megítélésében mutatkozó mély, feloldhatatlan ellentét, ilyen a genderelmélet és a hagyományos családpolitika konfliktusa s ilyen a föderalizmus és a nemzeti szuverenitás elvei közötti vita is – hogy csak a legfontosabbakat említsem. S különösen élessé teszi a megosztottságot az a tény, hogy a legtöbb törésvonal esetében a nyugat-európai, régi tagállamok és az új, közép- és kelet-európai tagállamok állnak egymással szemben (természetesen több kivétellel mindkét oldalon, lásd például Dánia).

Egy hetekkel korábbi írásomat azzal fejeztem be, hogy 1951-ben az Európai Szén- és Acélközösségben hat hasonló fejlettség? és kultúrájú ország lépett egymással szövetségre, és sokáig sikeres volt az együttm?ködésük. Ma azonban 27 tagállam próbál összehangolni 27 eltér? geopolitikai pozíciót, gazdasági fejlettséget, adottságot, történelmet és nemzeti sajátosságot. Ez láthatóan nagy kihívás, s hogy az unió egyben maradjon, sok mindent radikálisan meg kell változtatni – miközben az unió nem arról híres, hogy gyors vitorlás lenne, hanem sokkal inkább egy óriási óceánjáróra emlékeztet.

Az unió vezet?i nemrég írtak alá egy nyilatkozatot, hogy májustól konferenciasorozat kezd?dik az unió jöv?jér?l, itt az ideje tehát, hogy mi, magyarok is kifejtsük ezzel kapcsolatos álláspontunkat. Alapvet?en két opció van az unió jöv?jét illet?en: az egyik, ha valamilyen módon egyben marad a jelenlegi nemzetek szövetsége, a másik, ha végül mégis m?ködésképtelenné válik és megsz?nik. Érdemes mindkét lehet?séget tekintetbe vennünk, és megnézni, mi történhet az egyik és mi a másik esetben. Vagyis újra el?ttünk a kérdés, de ma már kicsit megváltoztatva: van-e az unió nélkül is élet Európában?

Ha az unió egyben marad, megítélésem szerint négy alopció képzelhet? el.

Az els? az, hogy érvényesül a „nagyok”, a központi hatalmak (Németország, Franciaország), illetve a brüsszeli elit és a mögöttük álló globális szerepl?k (mint Soros György és hálózata) akarata, és az unió lépésr?l lépésre föderálissá válik úgy, hogy egyre több témában bevezetik a többségi döntés elvét, többek között a bevándorlás, a külügyek és a költségvetés területén. Ez leginkább akkor történhet meg, ha az Európai Néppárt beadja a derekát, és feladva elveit csatlakozik a globalista-föderalista politikai pártcsaládokhoz.

Ebben az esetben a közép-európai, szuverenista tagállamokat egyszer?en ledarálják, méghozzá azzal az érveléssel, hogy utóbbiak nem tartják tiszteletben a jogállamiság, a demokrácia értékeit, s így büntetést érdemelnek (politikait és gazdaságit egyaránt). Megvalósítják a kétsebességes Európa modelljét úgy, hogy a „második osztályba” szorultakat másodosztályú országokká min?sítik vissza.

A második opció – mely egyáltalán nem esélytelen – az, hogy az unión belüli konfliktusok a föderalisták és a szuverenisták között nem oldódik fel, de nem is d?l el egyik vagy másik irányban sem teljesen, hanem egy bonyolult és váltakozó viszony marad fenn az egyes intézmények között, ahol a bizottság, a parlament és a bíróság továbbra is a szupranacionalizmust képviseli, az Európai Tanács viszont a kormányköziséget (a tagállami szuverenitás elvét), s az ezek közötti egyezkedés jelenti a jellegzetes m?ködésmódot, mint egyébként lassan hetven éve, váltakozó „er?viszonyokkal”. Ebben a m?ködésmódban, az örökös és megújuló kompromisszumok világában, még sokáig el lehet lavírozni – ám az unió tovább erodálódna.

A harmadik opció a szuverenista elv feler?södése, amely els?sorban abban öltene testet, hogy a V4-ek és a velük szövetséges közép- és kelet-európai országok a bevándorlás, a multikulturalizmus, a jogállamiság és demokrácia, a globalizáció, a genderkérdés stb. ügyeiben önálló döntéseket kívánnak hozni, akár az unió többségének akarata ellenére, s ezáltal folyamatosan blokkoló kisebbséget alkotnának több témakörben is. Ez már a konföderáció, tehát egy laza államszövetség felé lökhetné el az uniót, amelyben az eddigi együttm?ködési területek visszanyesése következhetne be, kicsit a közös piac id?szakát hozva vissza, de még az akkorihoz képest is kevesebb ideológiai-

értékbeli köt?er?vel a tagállamok között. Az unió fennmaradása esetében jelenlegi helyzetben Magyarország szempontjából ezt az opciót tartanám optimálisnak.

Végül a negyedik opció leginkább a hanyatló német–római császárságra emlékeztetne. Ebben az esetben az egyes témakörök mentén tartósan eltér? politikát követnének egyes tagállamok, amelyek viszont fokozatosan külön szövetségekbe tömörülnének, több részre szabdalva az uniót. (Korábban ilyen külön szövetség volt például a britek által 1960-ban kezdeményezett EFTA, az északi államok által 1952-ben létrehozott Északi Szövetség, s természetesen a Benelux államok.) Ebben a folyamatban kezdeményez?, kanalizáló szerepet játszhatna a közép-európai országok együttm?ködése, a V4-ek, amelyek a maguk szívóhatásával, további balkáni és kelet-európai tagállamok bevonásával konföderatív közép- és kelet-európai államok szövetségévé válhatnának – ami lehet, hogy más, régebbi tagállamok közötti szövetségek fel- és megújulását inspirálná (francia–német tengely, Benelux államok, skandináv szövetség, mediterrán országok szövetsége). Így az unió felbomlása ugyan nem lenne kimondva, de olyanná válna, mint anno a német–római császárság, amely névleg még létezett, de a hús-vér politikai valóságot már régen a keretei között létrejött nemzetek és azok változó szövetségei jelentették.

De mi történik akkor, ha a konfliktusok tovább élez?dnek, s végül széthullik az unió?

A kérdés indokolt. De emlékezzünk! Vajon gondoltuk volna akár a nyolcvanas évek közepén is, hogy a hetven éve fennálló „nagy” Szovjetunió felbomlik? Ugye nem? Mégis felbomlott, és az öröknek t?n? Kádár-rendszer is vele együtt került a történelem szemétdombjára. Vagyis a történelem megtaníthatott bennünket arra, hogy a ma még elképzelhetetlen dolgok egyszer mégis valóra válhatnak, mert olyan új válságok jelennek meg, amelyeket senki nem láthat el?re. Ki látta el?re a 2008-as pénzügyi válságot, a 2015-ös migránsválságot vagy a 2020-as vírusválságot? S vajon nincs-e a leveg?ben egy brutális kibertámadás, amely a világ pénzügyi rendszerét lenullázza?

S ez korántsem azt jelenti, hogy ahogyan a kommunizmus bukását, úgy az unió bukását is várnánk. Nyilvánvaló, hogy egy megjavított, a tagállamok egyenrangúságára épül? unió jobb, mint annak nemléte. Mégis érdemes eljátszanunk a gondolattal: mit jelentene az unió széthullása?

Megítélésem szerint lehet?séget Közép-Európnak és Magyarországnak.

El?ször is: szakítva az unió top down, vagyis felülr?l irányított jellegével, a nemzetállamok már bottom up, tehát alulról szervez?dve, önkéntesen, szabadon és egyenrangúan hozhatnak létre nemzetek közötti laza szövetségeket. Így tehetnek a közép-európai államok – a V4-es szövetség ehhez kiváló kiindulópont –, de a szuverén nemzetek közötti együttm?ködés b?víthet? a balti, a balkáni és az adriai államok, valamint Ausztria felé.

Másodszor, ha ez a szövetség megvalósul, valós geopolitikai tényez?vé válik mind gazdasági, mind politikai értelemben. Kis közép- és kelet-európai államokat – rossz szokás szerint – könnyen elnyomhatnak és betagolhatnak a nagyhatalmak, egy közép-európai szövetséggel ezt nagyon nehezen tudnák megtenni.

Harmadszor, látható, hogy például Kína az Egy övezet, egy út programjában már most is létez? tényez?ként számol a régiónkkal, és bár egymással is versenyeznek, de Oroszország is nyitott arra, hogy a közép-európaiakkal m?ködjön együtt. Utóbbinak ez azért is geopolitikai érdeke, mert így részben távol tarthatja a határaitól az Egyesült Államokat, míg Kína ugyancsak az Egyesült Államokkal való versenyben tartja fontosnak a régiónkat. Oroszország inkább politikai, míg Kína inkább gazdasági okokból számítana ránk. De persze a keleti nyitás nem jelentheti azt számunkra, hogy bármiféle újfajta, kínai vagy orosz új „szövetséghez” csatlakozzunk, mert a nagyhatalom mindig nagyhatalom módjára cselekszik. Ezért Kínával és Oroszországgal szemben is folyamatosan meg kell ?riznünk a szuverenitásunkat.

Negyedszer, az unió széttörése után a nyugat-európai nagyhatalmak nem engedhetnék meg maguknak, hogy gazdasági „karanténba” zárjanak bennünket, és így bosszulják meg az unión belüli „bomlasztó” ténykedésünket. Azért nem, mert ehhez már sem politikailag, sem gazdaságilag nem elég er?sek, és már nem jelentik az egyetlen alternatívát a régiónknak.

Ötödször és utoljára: a globális pénzügyi háttérhatalommal szemben sokkal nagyobb ellenállást tud tanúsítani egy szuverén régiós szövetség, mint egy eleve globalista-liberális irányultságú unió.

Összegezve: nagy álom törne össze az unió megsz?nésével, de régi álmok éledhetnének újjá. Az angol mondásnál nem tudok bölcsebbet itt a végén: minden változik, csak a változás nem.

Fricz Tamás

A szerz? politológus, az Alapjogokért Központ kutatási tanácsadója

www.magyarnemzet.hu

Tisztelt olvasók!
Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: https://twitter.com/syracuse73. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló